

community

The New Apostolic Church around the world

01/2024/LT

2024-ųjų metų šūkis:
Malda veikia!

Leidyklos skiltis
Malda veikia!

Pamaldos
Tėvas, vaikai ir visa šeima

Bažnyčios mokymas
Išrinkimas ir pašaukimas
į tarnystę

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

3 Malda veikia!

■ Malda veikia!

4 Tėvas, vaikai ir visa šeima

■ Regioninė dalis

10 Sveikiname su 90-uju gimtadieniu

10 Jubiliejai Klaipėdos NAB bendruomenėje

11 Varėnos bendruomenės 30-metis

■ Vaikų kampelis

12 Eliša išgydo raupsuotąjį Naamaną

14 Svečiuose pas Kimberley Paramaribo mieste (Surinamas)

■ Doktrina

16 Išrinkimas ir pašaukimas į tarnystę

| Malda veikia!

Mieli broliai ir seserys,

nepriklausomai nuo to, ką patiriame, yra vienas – dažnai neįvertinamas – stiprybės šaltinis: mūsų asmeninė malda! Galime būti tikri, kad mūsų malda bus išklaudyta ir veiks.

Ir tai taip pat yra mūsų 2024-ųjų metų šūkis: malda veikia!

Mūsų pavyzdys – kaip visada – yra Jėzus Kristus. Jis palaikė nuoširdų pokalbį su savo Tėvu. Jis meldėsi už savuosius ir iki šiol yra mūsų Užtarėjas. Jo malda tebeveikia ir šiandien. Tai gali suteikti mums paguodos ir pasitikėjimo taip pat ir naujuose metuose.

Kokį poveikį daro malda?

- Malda skatina būti dėkingu.
- Malda skatina būti gailestingu.
- Malda sustiprina.
- Malda pašventina.
- Malda vienija.

Kad mūsų malda būtų veiksminga, turėtume melstis taip, kaip mus moko Jėzus.

Pirma: mūsų maldos gyvenimas turi būti nuoseklus ir taip pat rimtas. Antra: turėtume prašyti Jėzaus vardu, sutelkti dėmesį į amžinąjį išganymą.

Nuotrauka: Tarptautinė Naujoji apaštalių bažnyčia

Taip pat trokštame ieškoti bendros maldos bendruomenėje, šeimoje ir partnerystėje.

Linkiu visiems palaimintų 2024-ųjų ir stiprėjančio maldos gyvenimo.

Širdingi linkėjimai

Jean-Luc Schneider

Tėvas, vaikai ir visa šeima

Nuotraukos: Kanados NAB

Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider lankėsi Halifakso (Kanada) bendruomenėje birželio 18 d.

1. Jono 3,1

Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame! Pasaulis nepažįsta mūsų, nes ir jo nepažino.

Mieli broliai ir seserys, tikrai labai džiugu šiandien patirti šias pamaldas jūsų tarpe. Džiaugiuosi už bendruomenę, kad galime būti kartu čia, jūsų bažnyčioje. Šventosios Dvasios galią tikrai patirsime ir šiandien. Mano nuomone, susirinkusiųjų yra šiek tiek mažiau nei praėjusį sekmadienį. Mūsų susirinkę keliais tūkstančiais mažiau nei Zambijoje. Bet nesijaudinkite:

Šventosios Dvasios galia nepriklauso nuo klausytojų ar kalbančiųjų skaičiaus. Šventosios Dvasios galia yra Dievo galia kreiptis į kiekvieną asmenį ir perduoti jam asmeninę žinią. Nesvarbu, ar yra du žmonės, ar dvidešimt tūkstančių žmonių: Šventosios Dvasios galia yra tokia pati. Ji kreipsis į kiekvieną asmenį jo esamoje gyvenimo situacijoje, pasakys,

ko Dievas iš jo tikisi, ir suteiks jėgų tai padaryti. Tai yra Šventosios Dvasios galia. Esu tikras, kad šią galią patirsime šiandien.

Šiandien turime Biblijos Žodį iš pirmojo Jono laiško. Tai ypatingas laiškas; iš tikrųjų tai savotiškas išpėjimas to meto tikintiesiems apie netikrus mokytojus. Biblija tiksliai nepaaiškina, apie ką tai yra. Atrodo, kad buvo netikrų mokytojų, kurie netikėjo Jėzaus Kristaus dieviška prigimtimi. Apaštalai ir jų bendražygiai turėjo kovoti su šiais klaidingais mokymais. Mes tiksliai nežinome, apie ką tai buvo, nes po tam tikro laiko šie žmonės tiesiog išnyko, o šiandien net nežinome, ką tiksliai teigė jų mokymas. Iš tiesų tai irgi gera pamoka. Niekas nežino, apie ką tai buvo iš tikrųjų, bet tikroji Evangelija išliko.

Ką tai reiškia mums šiandien, paaiškinama labai paprastai: net ir šiandien yra daug žmonių, norinčių mums paaiškinti, ką Evangelija sako ir kaip turėtume ją suprasti. Tačiau mes esame Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionys ir tikime, kad Dievas atsiuntė savo apaštalus skelbti Evangeliją teisingu būdu. Toks yra mūsų tikėjimas. Todėl ir vadovaujamės apaštalų skelbimu – būti pasiruošusiems Kristaus sugrįžimui. Mes neturime apie tai diskutuoti. Tai mums palengvinimas.

Anuomet buvo svarstoma apie Jėzaus Kristaus prigimtį. Šie žmonės nepriėmė visų Jėzaus Kristaus teiginių, o vienas svarbiausių Jėzaus Kristaus teiginių buvo tas, kad jis apreiškė Dievą kaip Tėvą. Ir atvirksčiai, galime sakyti, kad Dievas apsiėmė kaip Tėvas per Jėzų Kristų. Žydų tauta kitaip suprato Dievą. Atėjęs Jėzus jiems pasakė: „Ne, Dievas yra jūsų dangiškasis Tėvas.“

Žinau, kad tai pasakęs iškart sulaukiu atsiliepimų: „Ar tai reiškia, kad Dievas yra vyras?“

Ne, Dievas nėra nei vyras, nei moteris. Jis yra daug aukščiau žmogaus prigimties. Psalmistas sako, kad jis rūpinasi savaisiais – ir kaip Tėvas, ir kaip Mama.

Dievas yra visų žmonių Tėvas, nes jis juos sukūrė ir turi valdžią savo kūriniui bei sutvėrimams. Tai pirma mintis. Jis yra Tėvas, nes jis yra gyvybės Autorius.

Jėzus taip pat vadino Dievą mūsų Tėvu, nes visi žmonės gali kalbėti su juo kaip su tėvu. Jėzus paaiškino žmonėms, kad Dievas žino jų poreikius ir aprūpina juos. Dievas

rūpinasi visais žmonėmis. Kiekvienas žmogus gali kreiptis į jį kaip į Tėvą. Jėzus sakė, kad Dievas leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų (plg. Mt 5, 45). Jis yra visų žmonių Tėvas. Tai labai svarbu, o Jėzus paaiškino dar daugiau.

Jis apibūdino Dievą kaip mylintį Tėvą, kupiną užuojautos nusidėjusiam žmogui. Jūs žinote istoriją: žmogus buvo sukurtas gyventi bendrystėje su Dievu. Adomas ir Ieva nusprendė palikti Dievą. Jie nutolo nuo jo. Dievas yra mylintis Tėvas, kupinas gailestingumo. Jis trokšta, kad visi žmonės grįžtų pas jį. Paulius sako, kad laukia visų – tų, kurie toli, ir tų, kurie arti – ir nori juos išgelbėti. Toks yra Tėvas.

Dievas yra visų žmonių Tėvas. Bet tie, kurie netiki, kurie – kaip čia sakoma – jo neatpažino, kurie nepriėmė Jėzaus, tie, kurie neteisingai supranta Jėzaus žinią, kitaip supranta Dievą ir žmogų. Jiems Dievas yra teisėjas, kuris laukia paskutiniojo teismo ir nubaus visus šiuos baisius nusidėjėlius. Keista, bet daugelis krikščionių vis dar tuo tiki. Jie pamiršo žinią apie Jėzų Kristų, kuris apibūdina Dievą kaip mylintį Tėvą, norintį išgelbėti visus žmones.

Jėzus apibūdino Dievą kaip mylintį Tėvą. Daugelis krikščionių iki šių dienų su Dievu elgiasi kaip su koku nors stabu. Jie mano, kad gali nusipirkti Dievą. Jie mano, kad jei aukosi pakankamai, jei darai teisingus dalykus, tuomet gali nusipirkti jo malonę ir palaiminimus. „Jei esi malonus Dievui, jis bus malonus tau, o jei tu nebūsi malonus Dievui, jis nebus malonus tau.“ Jie elgiasi su juo kaip su stabu. Jie atneša auką ir sako: „Aš klusnus, tad būk man geras!“ Tai nėra Dievo, mylinčio Tėvo, paveikslas. Tai yra kažkas kita.

Kiti, įskaitant krikščionis, mato Dievą kaip didįjį karalių, kuris turi valdyti pasaulį ir išspręsti šio pasaulio bei visuomenės problemas. Kai kurie net mano, kad yra pašaukti padėti Dievui. Jie nori valdyti pasaulį jo vardu ir jo pavedimu, kaip Izraelio karalius Senajame Testamente.

Jėzus pasakė: „Ne, mano karalystė ne iš šio pasaulio. Dievas nori jus išgelbėti, išvaduoti iš šio pasaulio. Tačiau valdyti pasaulį nėra Dievo užduotis. Jis nėra tuo suinteresuotas.“

Dievas yra mūsų mylintis Tėvas. Jis myli visus žmones, nori išgelbėti visus žmones ir jo išgelbėjimas yra amžinasis gyvenimas.

Dievas yra visų žmonių Tėvas.

Tie, kurie iš tikrųjų netiki Jėzumi Kristumi arba neteisingai suprato jo žinią, taip pat mano, kad Dievas yra labai išrankus savo meilėje ir vienus myli labiau nei kitus – priklausomai nuo jų kilmės, elgesio, religijos, įsitikinimų. Tai tikrai netiesa! Visi žmonės yra Dievo vaikai ir jis myli juos visus ta pačia meile. Jis trokšta, kad jie visi būtų su juo amžinybėje.

Tai nereiškia, kad visi žmonės gauna naudos iš jo meilės. Tai kas kita, nes jie turi ką nors padaryti, kad gautų naudos iš Dievo meilės. Bet Dievas neskirsto. Jis myli juos visus, nusidėjėlius ir teisiuosius. Jis myli juos ta pačia meile. Jis yra Tėvas, o žmonės yra jo vaikai.

Žmonės kartais galvoja, kad jei esi turtingas, vadinasi, Dievas tave myli ir laimina; o jei esi ligonis ar vargšas, kad padarei ką nors blogo ir Dievas tave atstumia. Tai irgi nesąmonė! Dievas myli visus savo vaikus ta pačia meile. Net jei jie nesiels gerai, jis jų nenubaus. Jei esi vargšas, tai nereiškia, kad Dievas tave atstumia, o jei esi turtingas, tai nereiškia, kad esi Dievo palaimintas. Kartais būna visiškai priešingai. Bet tai jau kita istorija.

Turime aiškiai suprasti, kad visi žmonės yra Dievo vaikai ir kad jo valia nėra jų bausti ar smerkti nusidėjėlių. Mat kartais žmonės teigia gavę Dievo pavidimą bausti nusidėjėlius ir pasmerkti tuos, kurie nėra tokie, kokie turėtų būti. Jie nori veikti Dievo vardu, kad nubaustų ir pasmerktų nusidėjėlius.

Tai tikrai ne Dievo valia! Jis yra visų žmonių Tėvas ir myli juos visus. Jis nori juos išgelbėti, o ne bausti. Šis Tėvo ir jo vaikų įvaizdis turi didelę reikšmę; bet tu turi tai suprasti Jėzaus Kristaus šviesoje ir tada paaiškės. Tie, kurie nesuprato Jėzaus Kristaus žinios, tikrai turi neteisingą suvokimą.

Sąvoka „Dievo vaikas“ turi ir dvasinę dimensiją: Dievo vaikai yra tie, kurie atgimė iš vandens ir iš Dvasios. Jie tapo Jėzaus Kristaus bendrapėdiniais, amžinojo gyvenimo paveldėtojais. Tai yra kita dimensija, kaip yra apibūdinamas Dievo vaikas. Dievo vaikai yra tie, kurie priėmė visus sakramentus, tiki teisingu Evangelijos skelbimu ir savo gyvenimą orientuoja į Kristaus sugrįžimą.

Būti Dievo vaiku ir paveldėti amžinąjį gyvenimą nėra tik sakramentų reikalas. Ne, būti Dievo vaiku reiškia priimti visus

sakramentus, tikėti teisingu Evangelijos skelbimu ir savo gyvenimą orientuoti į Kristaus sugrįžimą. Toks yra tikras Dievo vaikas. Biblijoje sakoma, kad jie nešioja Tėvo ir Sūnaus vardą ir savo elgesiu jo vardą išlaiko šventu. Jie praktikuoja teisingumą ir artimojo meilę. Tikras Dievo vaikas pasitiki savo Tėvu, kad ir kaip būtų. Paulius pasakė: „Aba, Tėve“. Tuo jis norėjo išreikšti: „Dieve, tu mano Tėvas, aš tavimi pasitikiu!“ Tai tikra Dievo įvaikystė!

Toks Dievo vaikas gyvena laisvėje. Ką tai reiškia? Biblija sako, kad tie, kurie yra vedami Šventosios Dvasios, tikrai

Dievas myli visus savo vaikus ta pačia meile.

yra Dievo vaikai. Jie yra laisvi. Ši Dievo vaikų laisvė – aš primygtinai pabrėžiu – reiškia, kad jie nesivadovauja žmogiškąja prigimtimi. Jų elgesį lemia ne jų poreikiai. Jų elgesį lemia ne situacija, kurioje jie gyvena, jų turtas ar skurdas. Jų elgesys, nuomonės nėra padiktuotos pagrindinės ar socialinės žiniasklaidos. Dievo vaikas sako: „Žmonės gali kalbėti ką nori. Jie gali daryti ką nori. Situacija gali būti tokia, kokia yra. Šie dalykai nenulems, kaip aš turėčiau elgtis.“

Dievo vaikas yra vedamas Šventosios Dvasios; tai, ką jis daro, ką galvoja ir ką sako, lemia jo tikėjimas, kuris yra aktyvus meilėje. Tai yra Dievo vaikų laisvė. Jų elgesį, jausmus lemia tik vienas dalykas – tikėjimas, dėl kurio jie žino: „Aš esu Dievo vaikas. Dievas yra mano Tėvas. Jis mane myli. Jis nori turėti amžiną bendrystę su manimi savo karalystėje. Štai kur aš noriu būti.“ Tai yra Dievo vaikų laisvė.

Dar kartą: norint suprasti, ką reiškia būti Dievo vaiku, reikia suprasti Jėzaus Kristaus žinią. Nes ateina piktasis – visada ta pati strategija – ir visų pirma sako: „Jei tu esi Dievo vaikas, tai...“ Kaip jis pasakė Jėzui Kristui: „Jei tu esi mylimasis Dievo Sūnus, tai tu neturėtum kentėti“. Jis skatina mus abejoti Dievo įvaikyse sakydamas: „Kaip tu gali apsimesti

Dievo vaiku? Jis turėtų tave mylėti, būdamas tavo Tėvu, o tu turi išgyventi tokią sunkią situaciją? Pažiūrėk į kitus! Jie turi daugiau pinigų, jie sveiki, o tu sergi. Jie laimingi, o tu turi daug problemų“ ir t. t. Jūs žinote šią dvasią.

Bet kas pažįsta Jėzų Kristų, žino, kad Jėzus Kristus buvo Dievo Sūnus ir kad Dievas jį pamilo; bet vis tiek turėjo kentėti ir buvo persekiojamas.

Būti mylimu Dievo vaiku nereiškia, kad žmogus yra apsaugotas nuo visų kančių. Šie abu dalykai neturi nieko bendra. Būti Dievo vaiku reiškia turėti galimybę patekti į Dievo Karalystę ir paveldėti amžiną gyvenimą. Tokia yra prasmė. Tai neturi nieko bendra su apsauga nuo visų kančių ar palaiminimu visuose žemiškuose dalykuose.

Kiekvienas, kuris pažįsta Jėzų Kristų, žino, ką reiškia būti Dievo vaiku. Tas, kas žvelgia į Jėzų ir į tai, kas jam atsitiko, žino: „Gera, tai normalu, kad taip nutinka ir man.“

Tikras Dievo vaikas taip pat žino, kad jo gyvenime nėra nieko svarbiau už buvimą Dievo vaiku. Piktasis, Jėzaus Kristaus priešas, nori tai sunaikinti. Jis nori, kad manytume, jog mūsų žemiškasis gyvenimas yra daug svarbesnis nei

mūsų Dievo įvaikystė; jis nori, kad mūsų nuomonė ir mintys mums būtų svarbesnės; kad tam tikri dalykai žemiškajame gyvenime tiesiog priklausotų mums.

Tačiau Dievo vaikas žino: „Ne, mano buvimas Dievo vaiku yra svarbiau už mano žemiškąjį gyvenimą. Tai ne apie mane, mano idėjas, mano nuomones, mano teises. Aš turiu teisę į Dievo karalystę kaip pirmgimis; noriu būti perkeistas į Jėzaus Kristaus atvaizdą ir tai man yra svarbiausia. Būti Dievo vaiku man yra svarbiau nei savęs realizavimas.“ Ar žinote, ką turiu galvoje? Mūsų Dievo įvaikystė yra svarbesnė už mūsų žemišką egzistenciją. Jėzus Kristus davė mums pavyzdį. Jam būti Dievo Sūnumi, Dievo atsiųstuoju, reiškė daug daugiau nei būti Jėzumi iš Nazareto. Tas pats galioja ir mums.

Dievas nori surinkti savo vaikus, kad vestų juos į savo karalystę. Jis trokšta, kad jo vaikai būtų vieningi ir įveiktų tarpusavio skirtumus. Vieta, kur jie gali įveikti tarpusavio skirtumus, yra bažnyčia. Tokia yra Dievo valia, Jėzaus Kristaus valia. „Taip, jūs visi esate visiškai skirtingi, bet aš trokštu, kad taptumėte vieningi, o vieta, kur galite įveikti tarpusavio skirtumus, yra bažnyčia.“

Čia mes turime problemą šiandieninėje visuomenėje, nes šiandieninėje visuomenėje žmonės linkę pabrėžti skirtumus. Kiekvienas nori save identifikuoti per savo

išskirtinumą: „Aš kitoks, priklausau tai ar kitai grupei, tiesiog toks esu ir jūs turite priimti mano išskirtinumą; o kadangi esu kitoks, turiu tą ir tą teisę“ ir t. t. Man tik įdomu: kaip jūs planuojate sukurti visuomenę ant tokios atskirties? Argi nesuprantate, kad vienintelis šios dvasios tikslas – vis daugiau ir daugiau skaldyti? Nenuostabu, kad šioje visuomenėje beveik neįmanoma sukurti vienybės. Nenuostabu, kad ši visuomenė vis labiau susiskaldo ir vis mažiau palaiko viena kitą. Ar nebūtų geriau, jei žmonės sutelktų dėmesį į tai, ką jie turi bendro, o ne į tai, kuo jie skiriasi?

Kaip vyriausiasis apaštalas – ačiū Dievui – nesu atsakingas už visuomenę. Bet broliai ir seserys, pamąstykite: kokia dvasia slypi už visų šių dalykų? Pasidalijimo dvasia. Kuo daugiau bus grupių – kiekviena tokia svarbi ir tokia skirtinga – tuo labiau susiskaldys visuomenė ir pasaulyje bus daugiau egoizmo.

Grįžkime prie bažnyčios: mums svarbu ne mūsų skirtumai, ne mūsų nuomonės. Dievas nori, kad būtume viena. Paulius sakė, kad Kristuje nėra nei graikų, nei žydų. Mes neįsivaizduojame, ką tai reiškė to meto visuomenei. Mums tai yra tik du žodžiai: „graikai“ ir „žydai“. Anuomet žmonėms tai reiškė labai daug. Jei pasigilintume į šią temą, suprastume, kad iš tikrųjų buvo du pasauliai, be galo skirtingi. Ir Paulius sako: „Čia nėra nei žydo, nei graiko, čia

Apaštalas Jonathan Karl Sturm

Krašto apaštalas Rüdiger Krause

nėra nei vergo, nei laisvojo, čia nėra nei vyro, nei moters; nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje“.

Tai labai daug reiškė toje visuomenėje. Neįsivaizduojate, kas tada žmonėms slypėjo po šiais žodžiais. Mums tai tik posakis, bet prašau atidžiau pažvelgti į tai istoriniame ir socialiniame kontekste, ką tuo metu reiškė būti graiku ar žydu, būti laisvu žmogumi ar vergu.

O Paulius sako, kad bažnyčioje, Kristuje nebėra skirtumų. Tai, ką turime bendro, yra daug svarbiau nei tai, kas mus skiria. Mes visi norime atsisakyti savo nuomonės ir tapti Kristaus atvaizdu. Mūsų pašaukimas yra svarbesnis už mūsų teises. Mūsų pavedimas yra svarbesnis už bet kokius pranašumus, kuriuos galime turėti ir t. t.

Mano mieli broliai ir seserys, esame Dievo vaikai. Dievas trokšta, kad jo šeima, jo vaikai būtų vieningi. Vieta, kur jie gali įveikti tarpusavio skirtumus, yra bažnyčia, o su Šventosios Dvasios pagalba galime tai padaryti ir būti tikrai vieningi Jėzuje Kristuje – ir tai yra mūsų tikslas.

Žinia aiški: Dievas yra mūsų mylintis Tėvas, jis mumis rūpinasi. Nesijaudink, jis gerai žino tavo poreikius ir tavimi pasirūpins. Prašau priimk, kad tavo artimas taip pat yra Dievo vaikas ir kad Dievas jį myli taip pat, kaip myli tave; ir priimk tai, kad jis nesiskiria nuo tavęs. Niekas negali valdyti

pasaulio Dievo vardu. Niekas negali kovoti su nusidėjėliais ir jų pasmerkti Dievo vardu. Dievas yra mylintis visų žmonių Tėvas.

Mes esame Dievo vaikai, nes priėmėme visus sakramentus. Tikime teisingu Evangelijos skelbimu. Trokštame orientuoti savo gyvenimą į Jėzaus Kristaus sugrįžimą. Taip, mes nešiojame Tėvo ir Sūnaus vardą ir darome viską, ką galime, kad išlaikytume jo šventumą, elgdamiesi teisingai ir iš meilės. Esame Dievo vaikai ir norime būti vieningi Kristuje. Su jo pagalba galime įveikti visus skirtumus.

ESMINĖS MINTYS

Dievas yra visų žmonių Tėvas, jis myli juos visus ta pačia meile ir trokšta juos išgelbėti. Tikintieji, atgimę iš vandens ir iš Dvasios, kurie savo gyvenimą sutelkia į Kristaus sugrįžimą, paveldės amžinąjį gyvenimą. Pirmenybę teikiame mūsų buvimui Dievo vaikais ir bažnyčios vienybei.

Šiaulių NAB bendruomenės sesutė Erika Kleinauskienė su šeima ir draugais.

Sveikiname su 90-uoju gimtadieniu

Sveikiname su 90-uoju gimtadieniu Šiaulių NAB bendruomenės senjorų vadovę Eriką Kleinauskienę, linkime sveikatos, ilgų gyvenimo metų ir Dievo palaimos!

Sesutė Erika gimusi ir augusi Klaipėdos krašte, Melnragėje. Su vyru Jonu išaugino du sūnūs. Atkūrus mūsų bažnyčią Lietuvoje nuo 1991 m. šeima aktyviai dalyvavo Šiaulių NAB bendruomenės gyvenime, Jonas Kleinauskas buvo iššventintas diakonu. Anapilin iškeliavus sūnui ir vyrui, dabar Eriką supa sūnaus šeima, marti, anūkas ir dvi anūkės, džiugina proanūkiai.

Klaipėdos NAB bendruomenės jubilatai.

Jubiliejai Klaipėdos NAB bendruomenėje

Spalio 8 d. po pamaldų bendruomenė sveikino tris rudeninius jubilatus, linkėjo sveikatos ir ilgiausių metų bei Dievo palaimos.

Antanas Viskontas šventė 90-metį. Kartu su žmona Aleksandra bendruomenėje daugiau kaip 20 metų, gieda bažnyčios chore, dalyvauja ekskursijose ir šventėse.

Bronei Einars – 80! Ji didelės šeimos mama, močiutė ir promočiutė. Kartu su vyru santuokoje jau 60 metų, iš jų daugiau kaip 30 metų Bronė su Mykolu yra mūsų bažnyčioje, jie buvo vieni iš pirmųjų Kretingos NAB bendruomenės narių.

Artūras Gutauskas – ilgametis choristas, vargonininkas, vienas iš bažnyčios choro vadovų pažymėjo 65-metį, jo žmona Erika, sekmadieninės mokyklėlės mokytoja, choristė, abu nuoširdžiai atsidavę bendruomenei.

I Varėnos bendruomenės 30-metis

Varėnos NAB bendruomenė.

Varėnos NAB bendruomenė spalio 1 d. džiaugsmingai šventė ne tik Derliaus padėkos pamaldas, bet ir bendruomenės gyvavimo 30-metį. Pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Kuo galiu atsilyginti Viešpačiui už visą, ką jis dosniai yra man davęs“ (Ps 116, 12) laikė vyskupas Artūras Strelčiūnas.

1993 m. Vokietijos Meklenburgo Priešakinės Pomeranijos NAB krašto apaštalas Willy Adam (1921-2010) Varėnoje įkūrė Naujosios apaštalų bažnyčios bendruomenę, kurioje buvo apie 80 tikėjimo brolių ir seserų. Dar būdamas krašto apaštalas Wilhelm Leber, dabar vyriausiasis apaštalas poilsyje, laikė bendruomenėje pamaldas.

Daug jėgų ir meilės bendruomenei atidavė ilgametis, ištikimas diakonas a.a. V. Bingelis, šiltai su meile bendruomenę prisimena Amžinybėn iškeliavusius kunigus Albiną Lapinską, Juozą Norkūną, Juozą Lekečinską, kurie

Varėnoje laikydavo pamaldas. Varėnos bendruomenėje patarnavo ir bažnyčios tarnai iš Vokietijos.

Dabar bendruomenėje tarnauja diakonas Romualdas Trečiokas. Atvažiuoja tarnybos broliai iš kitų LNAB bendruomenių, kunigai J. Drevnickis ir V. Šeškus, evangelistas E. Gavėnia, krašto evangelistas D. Ezerskis ir vyskupas.

Ilgą laiką pamaldos vykdavo skirtingose vietose. Jau 11 metų Varėnos bendruomenės tikintieji iš aplinkinių gyvenviečių pamaldoms susirenka ištikimos tikėjimo sesutės Onos Kavaliauskienės namuose.

Naujuosius metus Varėnos bendruomenė pasitinka džiaugsmingai laukdama mūsų apaštalo F.-W. Otten apsilankymo.

ELIŠA IŠGYDO RAUPSUOTĄJĮ NAAMANĄ

PAGAL 2. KARALIŲ 5

Naamanas yra aramiečių kariuomenės vadas. Karalius labai gerbia Naamaną, nes būtent jo dėka aramėjai nugalėjo Izraelį. Jis yra galiūnas, tačiau serga raupsais.

Naamano žmona turi tarnaitę. Kariai jauną mergaitę atsivežė iš Izraelio. Ji taria savo šeimininkei: „O, jei mano šeiminkas nueitų pas pranašą Samarijoje! Jis išgydytų jo raupsus.“ Naamanas papasakoja karaliui, ką mergaitė pasakė. Tada Aramo karalius parašo laišką Izraelio karaliui, kad šis padėtų Naamanui.

Naamanas paima dešimt sidabrinių talentų, šešis tūkstančius auksinių šekelių ir dešimt drabužių pakaitų, bei

nuneša laišką Izraelio karaliui. Jame rašoma: „Kai šis laiškas pasieks tave, žinok, kad aš pasiunčiau pas tave savo tarną Naamaną, kad jį išgydytumei nuo raupsų.“ Kai Izraelio karalius perskaito laišką, jis persiplėšia savo drabužius ir sako: „Argi aš Dievas skirti mirtį ir duoti gyvybę?

Kaip man išgydyti žmogų nuo raupsų? Supraskite! Patys galite matyti, kad Aramo karalius ieško prie manęs priekabių!“

Pranašas Eliša tai girdi. Jis siunčia pasiuntinį pas karalių, kad šis pasakytų: „Tegul Naamanas ateina pas mane, kad žinotų, jog Izraelyje yra pranašas.“ Naamanas atvyksta su žirgais bei kovos vežimais, ir sustoja prie Elišos namų durų.

Eliša pasiunčia pasiuntinį, kad šis pasakytų: „Eik ir nusimauk Jordano upėje septynis kartus, tavo kūnas išgis, ir tu būsi švarus.“

Tada Naamanas supyksta ir sako: „Aš maniau, kad jis išeis pas mane, atsistos, šauksis Viešpaties, savo Dievo, vardo, pamojuos ranka virš tos vietos ir išgydys nuo raupsų. Argi

Damasko upės – Abana ir Farparas – nėra geresnės už visus Izraelio vandenį? Ar negalėčiau juose nusiprausti ir būti švarus?“ Įtūžęs jis apsisuka ir nueina.

Jo tarnai ateina pas jį ir sako: „Tėve, jei pranašas būtų įsakęs tau ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs? Juo labiau kada jis tau pasakė: „Nusimaudyk ir būsi švarus!““

Naamanas paklauso savo tarnų. Jis išlipa iš vežimo ir septynis kartus pasineria į Jordaną, kaip pranašas įsakė. Jo kūnas tampa kaip mažo berniuko ir jis pasidaro švarus.

Jis grįžta pas Elišą su visa savo palyda.

Naamanas ateina priešais jį ir sako: „Štai dabar aš žinau, kad nėra kito Dievo, tik Izraelio Dievas. Leisk man tau ką nors padovanoti ir palaiminti.“ Eliša nieko iš jo nepriima, sako jam: „Eik ramybėje!“

Naamanui dar netoli tūkeliavus, Dievo vyro Elišos tarnas Gehazis sau sako: „Aš bėgsiu jam iš paskos ir iš jo šį tą paimsiu.“ Gehazis nuskuba paskui Naamaną. Pamatęs jį bėgantį iš paskos, Naamanas iššoka iš

vežimo jo pasitikti ir taria: „Ar viskas gerai?“ Tarnas atsako: „Taip. Bet mano šeimininkas pasiuntė mane tau pasakyti. Du pranašų būrio mokiniai ką tik atėjo pas mane iš Efraimo aukštumų. Prašyčiau duoti jiems vieną sidabrinį talentą ir dvi drabužių pamainas!“

Naamanas duoda Gehaziui net du talentus sidabro ir du drabužius; Naamano tarnai neša dovanas į namus Gehaziui. Tada jis žengia priešais Elišą. Šis jo klausia: „Kurgi buvai, Gehazi?“ Gehazis jo vengia. Tačiau Eliša tiksliai žino, kas atsitiko: „Tu paėmei pinigus ir drabužius, alyvmedžių sodus, vynuogynus, avis, jaučius, vergus ir verges. Bet tau prilips Naamano raupsai. Tavo palikuonys taip pat susirgs raupsais.“ Tada Gehazis išėina. Jis serga raupsais, kurie yra balti kaip sniegas.

SVEČIUOSE PAS KIMBERLEY PARAMARIBO MIESTE (SURINAMAS)

Ar kada nors girdėjote apie Surinamą? Mano gimtoji šalis yra mažiausia Pietų Amerikos šalis. Vakaruose ribojasi su Gajana, o rytuose su Prancūzijos Gviana, kuri priklauso Prancūzijai ir todėl yra Europos Sąjungos dalis. Suriname gyvena apie 590 000 žmonių, dauguma jų, kaip ir mano šeima, sostiņėje Paramaribe. Beje, mano vardas Kimberley, man dešimt metų.

Surinamas anksčiau buvo Nyderlandų kolonija, kol tapo nepriklausoma Respublika 1975 m. lapkričio 25 d. Štai kodėl be gimtosios sranantongo kalbos, mes kalbame ir olandų kalba, kuri yra dėstoma mokykloje.

Mano draugės yra Cherencia ir Noranja. Esame toje pačioje klasėje.

Man patinka mokytis kalbų. Kalbu olandiškai, sranantongo kalba, ispaniškai ir šiek tiek angliškai. Mokyklos klasės nuotraukoje aš esu antra iš kairės pirmoje eilėje.

Čia matote mane su tėvais. Mano tėtis Harvey yra Surinamo krašto vadovas ir statybos įmonės vadovas. Jis rūpinasi remontais mūsų bažnyčiose ir kartais stato naujas bažnyčias. Šiuo metu jis stato medicinos punktą prie mūsų bažnyčios Dankbaarkondre.

Mano mama Eveliza gimė Dominikos Respublikoje. Ten kalbama ispaniškai ir ji mane moko šios kalbos. Ji vadovauja Corantijn bažnyčios fondų pardotuvei Velbedachte. Jos pavadinimas Makandra, o tai vokiškai reiškia „Drauge“. Mūsų bažnyčia, kur einu į pamaldas su broliais Angelu ir Rauliu bei mama, yra visai šalia.

Surinamo kraštas apima dešimt bendruomenių, kuriose yra apie 700 brolių ir seserų. Čia galite matyti mūsų bendruomenę.

Mano mėgstamiausias valgis yra „dominikonų Nasi“, ryžių patiekalas, o kartas nuo karto mėšainis.

Mano pomėgiai yra važinėjimas dviračiu ir žaidimai, taip pat man patinka muzika. Mielai žaidžiu su mūsų katinu.

Nuotraukos: Kanados NAB

Išrinkimas ir pašaukimas į tarnystę

Dėl tarnystės suvokimo jau paaiškinta „kas“ ir „kaip“. Vis dar kyla klausimas: kodėl tarnystė pasirenka tikintįjį? Vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider tai paaiškina šiame mokymo laiške.

Penktajame Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo išpažinimo straipsnyje rašoma: „Aš tikiu, kad Dievo išrinktieji tarnystei yra paskirti tik apaštalų.“ Katekizme patikslinama:

- Tarnystė nėra nei žmogaus, nei bendruomenės darbas – tai dovana, kurią Dievas dovanoja savo bažnyčiai.
- Pats Dievas pasirenka žmogų, kuriam patiki tarnystę.
- Šį išrinkimą Dievas įgyvendina per ordinavimą, kurį atlieka apaštalų tarnystė (NAB Katekizmas 2.4.5).

Išlaikyti ir stiprinti tikėjimą

Tikėjimas dieviškuoju pašaukimu į tarnus yra dalis mūsų bažnyčios turto. Tai tarnų motyvacijos ir stiprybės šaltinis. Kartu šis tikėjimas prisideda prie to, kad bendruomenė priimtų dvasinę tarnystę.

Mes sakome, kad Dievas pasirenka žmogų prieš ordinavimą ir kad šis išrinkimas išreiškiamas apaštalo apsisprendime jį ordinuoti. Tačiau reikia pripažinti, kad šis paaiškinimas yra šiek tiek per trumpas, atsižvelgiant į temos svarbą.

Tam tikros aplinkybės gali priversti suabejoti dieviškuoju tarno išrinkimu. Taip atsitinka, pavyzdžiui, jei paaiškėja, kad tarnas yra nesubrendęs tarnystei arba jis nevykdo savo pareigų.

Daugeliu atvejų tarno išrinkimas ordinavimui vyksta taip:

- Vietiniai atsakingi asmenys pateikia apaštalui ordinuoti rekomenduojamų asmenų sąrašą.
- Remdamasis šiais pasiūlymais, apaštalas (arba krašto apaštalas) parenka asmenis ordinavimui.
- Vietinis atsakingas asmuo susisiekiama su išrinktais asmenimis ir paaiškina, ko iš jų tikimasi.
- Jei asmenys duoda sutikimą, apaštalas juos ordinauoja į tarnystę.

Nebūtinai atrodo savaime suprantama, šį „administracinį“ požiūrį susieti su Dievo išrinkimu. Todėl manau, kad būtų naudinga šiek tiek paaiškinti dieviškojo išrinkimo ir pašaukimo į tarnystę sąvokas.

Dieviškasis išrinkimas

Kaip ir visi Dievo priimami sprendimai, dieviškasis išrinkimas į tarnystę yra paslaptis, kurią galime suprasti tik tikėjimu. Nė vienas apaštalas negali teigti, kad visiškai supranta, kodėl Dievas pasirenka tikintįjį, kad patiktų jam

ypatingą užduotį. Apaštalų užduotis yra tiesiog atpažinti Dievo valią ir pagal ją veikti (NAB Katekizmas 7.7).

Norint įsitikinti, kuriuos tikinčiuosius Dievas pašaukė tarnystei, reikia atsižvelgti į šiuos dalykus:

Bažnyčios poreikiai: tarnystė nėra savitikslių, ją Dievas suteikė tenkinti bažnyčios poreikiams. Apaštalas ir jo padėjėjai turi būti vedami Šventosios Dvasios, kad atpažintų bendruomenės poreikius ir lūkesčius.

Dvasinės dovanos: asmeniui, kurį pasirinko tarnystei, Dievas suteikia dvasinių dovanų, reikalingų jai vykdyti. Tikintysis, pašauktas į tarnystę, yra atpažįstamas iš

- tikėjimo į Jėzų Kristų, į jo mirtį, prisikėlimą ir sugrįžimą.
- ištikimybės Evangelijai.
- tikėjimo bažnyčia kaip išganymo tarpininke, apaštalais, sakramentais ir tarnyste.
- meilės Dievui ir tikintiesiems.
- noro tarnauti.

Žmogaus gebėjimai: Dievo išrinkimas atsispindi ir gebėjimuose, kuriuos jis suteikė tikinčiajam. Pavyzdžiui, gebėjimas klausytis, gebėjimas bendrauti, gebėjimas suprantamai reikšti mintis, atvirumas, sveikas protas, žinios arba gebėjimas ir noras mokytis. Apaštalas ir jo padėjėjai turi užsitikrinti, kad taip pat ir tarno žmogiškosios savybės – t. y. charakterio, emocinės ar intelektualinės – atitiktų bendruomenės, kurioje jis pašauktas tarnauti, poreikius.

Bendruomenės priėmimas: tarnystė yra dovana, kurią Dievas suteikia bendruomenei. Jis išsirenka tarną pagal tikinčiuosius, kuriems jis turi tarnauti. Apaštalas turi įsitikinti, kad tikintysis, kurį jis nori ordinuoti, būtų priimtas bendruomenės. Pirmykštėje bažnyčioje apaštalai prašė bendruomenės, išrinkti septynis vyrus, kurie būtų ordinuoti diakonais (Apd 6,1-6). Mūsų dienomis šis sprendimas tenka vietos bendruomenės ar krašto vadovams, kurie veikia bendruomenės vardu ir pavedimu. Teikdami savo pasiūlymą apaštalui, vadovaujantys tarnai patvirtina, kad tikinčiųjų bendruomenė atpažįsta (ar gali atpažinti) dvasines dovanas ir gebėjimus tų, kuriuos norima ordinuoti.

Tikintysis priima pašaukimą: dieviškasis išrinkimas visada eina koja kojon su pašaukimu. Dievas pašaukia žmogų, kurį išsirenka, ir suteikia jam galimybę apsispręsti, priimti jo išrinkimą ar ne. Esame įsitikinę, kad šis pašaukimas tikinčiajam atveriamas per apaštalą arba, jei reikia, per

jo atstovą. Tačiau tai tikrai nėra vienintelė galimybė, kaip Dievas gali pašaukti tikintįjį į tarnystę.

Dieviškasis pašaukimas taip pat pasireiškia asmeniniu pašauktojo žmogaus tobulėjimu. Per gyvenimo aplinkybes ir asmeninius išgyvenimus Dievas pažadina jo širdyje

- padėką už gautas dovanas ir gerus darbus.
- meilę Dievui ir bažnyčiai.
- nuoširdų troškimą, gimusį iš šio dėkingumo ir šios meilės, tarnauti Dievui ir bažnyčiai.

Sutvirtinti išrinkimą ir pašaukimą

Būtent vidinio pašaukimo jausmo ir apaštalų tarnystės kvietimo apsjungimas įgalina tikintįjį užsitikrinti, kad jį tarnystei pašaukė Dievas. Tada pašauktasis turi patvirtinti savo išrinkimą ir pašaukimą (2 Petro 1,10), savanoriškai pareikšdamas

- pritarimą Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo išpažinimui.
- sutikimą, vykdyti tarnystę pagal jam suteiktus įgaliojimus.
- sutikimą, dirbti vienybėje su apaštalų tarnyste ir kitomis tarnystėmis.
- sutikimą, laikytis Naujosios apaštalų bažnyčios taisyklių ir nuostatų.

Svarbu, kad pašauktasis asmuo galėtų apsispręsti laisvai ir visiškai suvokdamas reikalo svarbą. Jis turi žinoti, kam jis įsipareigoja ir kokios šio įsipareigojimo pasekmės. Dėl šios priežasties svarbu, kad sutuoktinis būtų įtrauktas į sprendimo priėmimo procesą.

Po ordinavimo tarnas turi dar labiau stiprinti savo išrinkimą:

- pasišventimu.
- stengimusi atpažinti dieviškąją valią ir atitinkamai veikti.
- vienybės su apaštalų tarnyste ir kitomis tarnystėmis gilinimu.
- jo dovanų ir gebėjimų lavinimu.
- įsipareigojimu, tęsti mokymąsi, kad įgytų žinių ir įgūdžių, reikalingų atlikti tarnystę.

Savo ruožtu bažnyčios vadovybė turi pasirūpinti, kad tarnas būtų mokomas ir remiamas jo tarnystėje. Tačiau ir bendruomenė turi ne tik palaikyti tarną savo maldomis, bet ir parodyti jam savo dėkingumą bei solidarumą.

Jokių sėkmės garantijų

Dievo išsirinkimas, kuris įgyvendinamas per ordinavimą, neatmeta galimybės, kad tarnui gali nepasisiekti vykdyti tarnystės. „Vis dėlto tai nekelia abejonių dėl pirminio Dievo pašaukimo“ (NAB Katekizmas 2.4.5).

Katekizmas čia atskiria Dievą, kuris yra tobulas ir neklystantis, nuo žmogaus, kuris, nors ir išrinktas, išlieka netobulas ir klystantis.

Siekdami išvengti nesusipratimų, nuo pat pradžių aiškiai nurodome, kaip suprantame nepasisiekimą tarnystėje. Nesėkmė, apie kurią čia kalbame, yra susijusi ne su pasiektais „rezultatais“, o su būdu, kuriuo tarnas vykdo dieviškąją valią.

Priežastys, galinčios trukdyti tarnui vykdyti tarnystės pavedimą, gali būti įvairios.

Tarnui priskirtina nesėkmė: tarnas negali sėkmingai vykdyti tarnystės, jei jis

- elgiasi su tarnyste nesuderinamu būdu.
- nėra sąryšyje su apaštalų tarnyste.
- dėl savo nuostatų praranda tikėjimo brolių ir seserų pasitikėjimą.
- vengia paskirti savo gabumus ir jėgas tarnystei bažnyčioje.

Visais šiais atvejais tarnas atima iš savęs dieviškąjį palaiminimą, todėl jo veiksmai yra pasmerkti nesėkmei. Tačiau jo elgesys nekelia abejonių dėl veiksmų, kuriuos jis atliko savo įgaliojimo rėmuose (sakramentų aukojimas, nuodėmių atleidimas, palaiminimų suteikimas, teisingas Žodžio skelbimas). Jie lieka galioti ir gali išskleisti visą savo poveikį.

Nesėkmė, priskiriama bendruomenei: dėl žmogaus silpnumo bendruomenės nariai gali būti netolerantiški ar net priešiški tarno atžvilgiu. Nuo to momento jis nebegali atlikti savo pavedimo pas juos. Tada ši nesėkmė priskirtina bendruomenei, o ne tarnui.

Nesėkmė, priskiriama bažnyčios vadovybei: apaštalai taip pat yra netobuli žmonės, galintys klysti. Jei pasitvirtina, kad tarnas, nepaisant visų pastangų, nėra tinkamas tarnystei, apaštalas turi būti sąžiningas ir pripažinti klydęs. Galbūt buvo padaryta klaidų vertinant bendruomenės poreikius ar tarno gebėjimus. Tačiau apaštalas privalo palaikyti šį tarną, prireikus pritaikyti jo pavedimą prie jo gebėjimų ir

pasirūpinti, kad jis ir, jei reikia, jo šeima gautų tinkamą sielovadą.

Nesėkmė dėl išorinių aplinkybių: kai kuriais atvejais po pasaulto asmens ordinavimo įvyksta įvykių, dėl kurių jo tarnystės vykdymas apsunkinamas ar net neįmanomas. Taip yra, pavyzdžiui, jei

- tarnas patiria sveikatos problemų ar reikšmingų pokyčių šeimoje, ar profesiniame gyvenime.
- bendruomenės sudėtis taip smarkiai pasikeičia, kad dėl to kyla nauji reikalavimai.
- demografiniai pokyčiai verčia bažnyčią keisti jos organizavimą.

Tokie pokyčiai nekelia abejonių dėl Dievo pašaukimo, bet verčia permąstyti,

- ko Dievas tikisi dabar.
- ką reikia padaryti, kad tarnas galėtų vykdyti savo tarnystės įgaliojimą pagal Dievo valią.
- ar reikia koreguoti tarno užduotį.
- ar atėjo laikas atleisti tarną nuo tarnystės pavidimo.

Tarnystės vykdymas nėra išganymo garantija, o nesėkmės tarnystėje faktas nebūtinai užkerta tarnui priėjimą prie išganymo. Mūsų užduotis jo atžvilgiu išlieka nepakitusi: padėti jam pasiekti išganymą. Ne apaštalų darbas teisti tuos, kurie atsisako tarnystės. Galiausiai nereikia pamiršti, kad tarnams, kurie patiria sunkumų vykdydami tarnystę, reikia ypatingos paguodos ir paramos.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 07.01.2024 Bazelis (Šveicarija)
- 14.01.2024 Hornas (Nyderlandai)
- 19.01.2024 Gisenjis (Ruanda)
- 21.01.2024 Kigalis (Ruanda)
- 04.02.2024 Lima (Peru)
- 11.02.2024 Miulūzas (Prancūzija)
- 25.02.2024 Hildesheimas (Vokietija)
- 03.03.2024 Maljorkos Palma (Ispanija)
- 10.03.2024 Mindenas (Vokietija)
- 14.03.2024 Kanas (Mianmaras)
- 17.03.2024 Čiangmajus (Tailandas)
- 29.03.2024 Vilis (Šveicarija)
- 31.03.2024 Nagoldas (Vokietija)

New Apostolic Church
International

